

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 196.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Τῷ αὐτῷ ρσε.

Οἱ πᾶσαι τὴν παλαιὰν Διαθήκην εἰς τὸν Χριστὸν μεταφέρειν πειράμενοι, οὐκ ἔξα ἀπίστωσάν εἰσιν, ἐπειδὴ καὶ Ἕλλησι, καὶ τοῖς μὴ ἐγκρίνουσιν αὐτὴν ἀρεπκοῖς ἰσχύειν ἐν τῇ κατ' ἡμέραν διδασίαι μάχῃ· τὰ γὰρ μὴ εἰς αὐτὸν εἰρημῶς ἐκείνα ζόμενοι, καὶ τὰ ἀβιάτως εἰρημῶς, ἀποπέψουσαν τὴν ἀρεσκείαν ἐξουσιᾶν γὰρ ἐκείνοι αὐτοὺς ἀνατρέπουσιν ὡς ὄρα ποιούντας. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν καὶ ἐν τοῖς Διαρρήθην περὶ αὐτῶν εἰρημῶς νικῶν νομίζονται, ἐγὼ δὲ ἀναγκάως φημὶ ἀμφοτέρωθεν γεγονόσθαι, τὰ μὴ πάντα λελέσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μὴ παντελῶς τὰ κατ' αὐτὸν σεσιγῆσθαι, τὸ γὰρ ἐλυσιτέλει, τὸ μὴτε δι' ἕλας περὶ τῆς Χειρὸς λέγεσθαι ἀνθρώπων, καὶ περὶ τῆς θεῆς καὶ πατρὸς ἀμφιβάλλουσι καὶ λέγουσι, ποιήσουσιν ἡμῶν θεός, μὴτε παντάπασιν ἀποσειωπῆσθαι, ἀλλ' ἴτε τὸν τῷ ἀπίστησάντων Ἰουδαίων ἐλεγχον, καὶ τὴν τῷ πτωσάντων βεβαίαν ἐλπίδα.

Τῷ αὐτῷ ρστ.

Τὴν σωθῆκην, τὴν τέτι, τὴν ἐπαγγελίαν, Διαθήκην, ἢ θεῖα καλεῖ γραφή, ἀλλ' ὅτι βέβαιον καὶ ἀπαράβατον. σωθῆκει μὲν γὰρ πολλὰ καὶ ἀναβέπονται, Διαθήκη δὲ νόμοι, ἔδαμῶς.

Ησαΐα ρςζ.

Ἐπειδὴ ἂν μὲν παρορνεῖται ἑαυτοῖς ἐυλόμεθα, ταῦτα καὶ ἀληθῆ εἶναι ἠγνούμεθα. τῷ δὲ δυσκόλων, ῥαδίως ἀποκρυόμεθα τὴν μὴ μιν, τῷ μὴ βέλεσθαι γενέσθαι, τὸ πλέον νέμοντες. ἀλλ' ἐπὶ τῶν πάντων δικούντων χρηστῶν ἀπολαύειν ἐλπίζοντες, τὰ δυσερῆ ἀλλ' ἀδιδράσκουσι οἴμεθα, καὶ μάλιστα ὅταν ἐν πρᾶγμα ὄρα μιν τῷ σκυθρωπῶν τὴν ἀπειλίαν, ἢ γὰρ ῥαθυμία τῆς ἀεσφενεργῆς ἀμνημονεῖν, πῶς καὶ τῆς

Eidem. 195.

Qui uniuersum vetus Testamentum ad Christum transferre conantur, reprehensione minimè carent. Siquidem & Gentilibus, & hæreticis illis, qui id repudiant, in sua aduersum nos concertatione robur suppeditant. Nam dum ea, quæ de ipso minimè dicta sunt, per vim intorquent, hoc efficiunt, ut quæ de eo haudquaquam cōtortè dicta sunt, in suspicionem veniant. Per quæ enim illi hos, ut verborum sensum intorquentes, euertunt, per eadem in his quoque quæ, que perspicuè de eo dicta sunt, superiores esse existimantur. Ego verò necessarîo utrunque contigisse aio, nec rē, nec cūcta de ipso dicta esse, nec rursus de eo nullum omninò sermonem habitū fuisse. Hoc enim conducebat, ut nec omninò de Christo apud eos homines, qui de Deo etiam ac Patre ambigebant, ac dicebant, fac nobis deos, verba fierent: nec rursus, tum ad conuincendos Iudæos, qui fidem minimè adhibituri erant, tum ad eorum, qui credituri erant, confirmandam spem omninò sileretur.

Eidem. 196.

Pactum, hoc est pollicitationem, Scriptura sacra Testamentum appellat, propter inuiolabilem firmitatem atque constantiam. Pacta quippe frequenter eueruntur: legitima autè testamta nō item.

Esaiæ. 197.

Quoniam quæ nobis adesse volumus, eadem quoque vera esse existimamus, molestiarum autem rerum memoriam facere propellimus, huic nimirum rei, quam fieri nolumus, plus tribuentes: idcirco iis rebus, quæ iucunditatis speciem habent, fruisperantes, eas quæ cum molestia & acerbitate coniunctæ sunt, vitaturos nos esse arbitramur: ac præsertim cū res secundæ tristitiam minas cōsolantur. Socordia quippe oblectamento roborata, ipsius quoque